

LBRIS | We know
books
KWAME MBALIA

Tristan Strong face o gaură în cer

Traducere din engleză de
Alex Moldovan și Mariana Buruiană

arthur

CUPRINS

Lumea de dincolo de cer	7
1 Călătoria cu mașina	11
2 Copacii cu sticle	24
3 Gum Baby	32
4 Lupta din pădure	41
5 Stafii și corăbii din oase	48
6 Pluta	60
7 Monștrii de fier – lecție introductivă	70
8 Lănțuroaiele	81
9 Uriașul de hârtie	89
10 Desișul	94
11 Zeii din Pasul de Mijloc	108
12 Îmblânzitorul de fluturi	120
13 Anasesem	127
14 Planuri disperate	132

15	Combustibil pentru zei	141
16	Labirintul	148
17	Cel mai prost plan din lume	152
18	Adinkra	161
19	La atac!	170
20	Superlănturoiul	178
21	Fiecare are un scop	184
22	Legenda sticlei-rachetă	190
23	Semiluna Aurie	201
24	Palatul lui Nyame	210
25	Aia nu era o statuie	217
26	Bronzata ne salvează	224
27	Talismanul lui Nyame	232
28	Bârlogul lui Anansi	238
29	Nestemate cu laser	247
30	În Isihlangu	256
31	Bătrânii	265
32	Spiritul lui Imbongi	276
33	Abiyoyo	285
34	John Lunganu	295
35	O altă perspectivă	304
36	Omul de foc și fum	312
37	Amintiri lipsă	317
38	Caseta cu povești	324
39	Musafiri nepoftiți	334
40	Carenobestiile și muștele otrăvitoare	343

41	Securea magică	351
42	Voodoo și mărturisiri	355
43	Pădurea neamului Mmoatia	364
44	Suntem cu toții stricați – inclusiv Caseta cu povești	372
45	Fuga mijlocenilor	385
46	Un târg periculos	397
47	Regele bumbacului	408
48	Ultima oprire	421
49	Cum să păcălești un păcălici	429
50	Mărturisirea	437
51	Despărțiri și noi vieți	450
	Mulțumiri	459

1
CĂLĂTORIA CU MAȘINA

Pumnii mei aveau un ritm al lor.

Poc poc

Un ritm care spunea o poveste.

Poc poc

Toată lumea credea că știe povestea. O mai văzuseră. „Depășește el momentul. E o fază. Lăsați-l în pace.“ Dar nu știau decât frânturi. Nu voiau să audă restul...

A, voi vreți?

Hm.

Păi, ce-ar fi dacă v-aș spune c-am pornit la război din pricina jurnalului prietenului meu mort, un jurnal care strălucea? Sau că am luptat cu monștri mici și mari, cu puteri pe care nu știam că le am, cu zei despre care nu ști-am că există? M-ați crede?

Nu, nu m-ați crede. Aveți și voi problemele voastre. Nu vreți să auziți de necazurile mele. Nu-i așa?

Sau vreți? Ei bine, trebuie să vă avertizez că e o cursă cu obstacole, așa că puneți-vă centura de siguranță, prieteni.

O să vă servesc o doză de adevăr, sperând că-mi veți întoarce favoarea.

— Tristan! Au sosit.

Poc

Strigătul mamei m-a scos din ritm. M-am oprit din lovirea micului sac de box pe care tata mi-l montase în cameră și am slăbit cu dinții legăturile mănușilor de box. Mănușile au căzut pe pat și m-am lungit lângă ele. Jurnalul lui Eddie se afla pe biroul meu micuț din celălalt colț al camerei. Strălucea în continuare. Nu-l deschiseseam de când mi-l dăduse mama lui, după înmormântare, cu două săptămâni în urmă.

Camera mea era atât de mică încât aș fi putut întinde mâna să iau caietul legat în piele, dar asta însemna să mă ocup de el, și cine vrea să se ocupe de bunăvoie de probleme?

Pfff. Cu siguranță nu eu.

— Tristan Strong¹! a strigat tata de pe hol.

Nu suportam numele ăsta.

Mă făcea să par ceva nu eram. Ar fi trebuit să mă cheme Tristan cel Laș sau Tristan cel Neputincios sau Tristan cel Fals. Poate Tristan Cum-poți-pierde-primul-tău-meci-de-box.

Numai Tristan Strong nu, pentru că nu mă simțeam deloc puternic.

Pașii mamei au răsunat în micul nostru apartament și apoi am auzit o bătaie ușoară în ușă.

— Tristan, puiule, m-ai auzit?

¹ În limba engleză, *strong* înseamnă „puternic“. (N. tr.)

Mi-am dres vocea.

— Da, vin.

Ușa s-a deschis și mama și-a băgat capul înăuntru. Încă mai purta tricoul pe care scria ECHIPA STRONG. Nu cred că vreunul dintre noi apucase să doarmă prea mult după ce ne întorseserăm de la primul meu meci. Eu stătusem treaz ca să-mi vindec mândria, singura care fusese rănită. Micuțul meu *fan club* – tata, mama și bunicii din partea tatei – încercase să mă înveselească, dar pe chipuri li se citea dezamăgirea, așa că mă prefăcusem că mă duc la culcare, în vreme ce ei discutaseră în șoaptă până la orele mici ale dimineții. Acum veniseră zorile și era vremea să pornim la drum.

Mama a cuprins cu privirea haosul organizat din camera mea, apoi ochii i-au căzut pe mine. A făcut o grimasă, a traversat încăperea din doi pași – ocolind cina neatinsă de ieri – și s-a așezat pe saltea.

— E doar o lună, mi-a spus, fără să se prefacă măcar că nu știa care era problema.

— Știu.

— O să-ți prindă bine să pleci de aici.

— Știu.

Mi-a ciufulit părul, apoi m-a tras spre ea și m-a îmbrățișat.

— Consilierul psihologic a spus că ți-ar prinde bine o schimbare de peisaj. Un pic de aer curat, niște muncă la fermă. Cine știe, poate o să descoperi că-ți place să lucrezi pământul.

Am ridicat din umeri. Singurul lucru de care eram sigur era că destinul meu nu era să devin boxer, în ciuda a ce credeau tatăl și bunicul meu.

LIBRIS | We know
BOOKS

M-am desprins din îmbrățișarea mamei, m-am ridicat în picioare, am apucat geanta de voiaj și am pornit să-mi încep luna de exil.

— N-ai uitat ceva? m-a întrebat mama.

M-am întors, iar ea mi-a întins jurnalul lui Eddie. Mâna și încheietura îi erau scăldate în strălucirea de un verde-smarald care radia din copertă. Dar, la fel ca toți ceilalți cărora le arătasem jurnalul, nici ea nu observase lumina ciudată.

M-am încruntat, iar mama a interpretat confuzia mea drept teamă atunci când mi-a strecurat caietul în geantă.

— El a vrut să ajungă la tine, Tristan. Știu că ți-e greu, dar... încearcă să-l citești când apuci, bine?

Nu eram sigur că-mi pot controla vocea, așa că am încuviințat din cap și m-am îndreptat spre ușa de la intrare.

Decizia de-a mă trimite la ferma bunicilor din Alabama fusese luată fără să fiu consultat. Tipic. Părinții mei mai discutaseră despre asta de câteva ori, dar după moartea lui Eddie și după a treia bătaie în care fusesem implicat la școală în ultimele două săptămâni de dinaintea vacanței de vară, ei bine, cred că venise vremea.

Măcar mă descurcasem bine în bătăile de la școală. Nu ca aseară, în ring.

Avusesem norocul ca bunicul să fie martor la umilirea mea.

— Erai cu trei kile mai greu decât puștiul ăla! spusesse bunicul după meci, cu vocea lui răgușită. Familia noastră a regresat cu un deceniu.

— Așa-s eu – Tristan Dezamăgitorul.

Fiul lui Alvin „Bila de demolări“ Strong, cel mai bun boxer la categoria mijlocie pe care-l dăduse orașul Chicago

în aproape douăzeci de ani. Aveam înălțimea tatei și bărbia bunicului, și se presupunea că-mi curge box prin vene. Purtasem vechii pantaloni scurți ai bunicului și tata îmi fusese antrenor. Se așteptau cu toții ca moștenirea familiei Strong să mai facă un salt în viitor odată cu primul meu meci.

În schimb, dădusem cu ea de pământ. De două ori.

— Îl bați data viitoare, atât mi-a spus tata, dar mi-am dat seama că era dezamăgit.

Și asta m-a durut aproape la fel de mult ca un pumn.

Un val de căldură m-a întâmpinat când am ieșit din bloc cu rucsacul pe umăr și geanta în mână. Vara era la început, în depărtare se adunau nori groși și cenușii, așa că am adăugat și asta pe lista cu lucruri deloc amenințătoare. Jurnal strălucitor? Bifat. Furtună la orizont? Firește.

Tata și bunicul stăteau pe trotuar, în timp ce Nana (nimeni nu-i zicea vreodată „bunica“, mai ales dacă voiai să mai primești ceva de mâncare) tricota în mașină. Tata îl domina prin statură pe bunicul, dar se vedea că erau rude. Pielea de un maroniu închis, ca a mea, maxilarul proeminent, ținuta țațoșă. Părul îl moștenisem de la mama, din fericire, fiindcă ambii bărbați din familia Strong aveau porțiuni identice de chelie ce se zăreau prin tunsoarea afro scurtă.

— La câmp cu el, la muncă, zicea bunicul. Asta o să-l pună pe jar.

Tata a ridicat din umeri și n-a zis nimic. Ca să fiu sincer, nimeni nu prea vorbea când era bunicul prin preajmă. Bătrânul turuia ceva de speriat.

Nana m-a văzut coborând scările, a lăsat andrelele deoparte și a ieșit repede din mașină.

— Ia uite-l! Cum te simți azi, puiule? Te mai doare ceva?

M-a strâns în brațe înăbușind orice răspuns, apoi l-a dat deoparte pe bunicul.

— Ia geanta băiatului, Walter. Alvin, a spus ea adresându-se tatei, trebuie să pornim la drum până nu vine furtuna.

Bunicul m-a măsurat din priviri.

— Numai așa știți să vă îmbrăcați, măi copii?

M-am uitat în jos. Bascheți negri Chuck Taylor cu șireturi gri, nelegate. Pantaloni trei sferturi kaki, largi, și un hanorac gri și mai lălâu. Luam hanoracul ăla oriunde mergeam – avea pe spate un biceps încordat de culoare neagră, care se decolorase în timp. Oi fi eu sentimental, dar așa mă îmbrăcam mereu când ieșeam cu Eddie. El zicea că asta era uniforma preferată a lui Tristan Strong, potrivită pentru orice ocazie.

Deci da, mă îmbrăcam așa foarte des.

Nana i-a făcut semn să tacă și m-a mai îmbrățișat o dată.

— Nu-l băga în seamă, Tristan. De-abia aștept să te am lângă mine la fermă. Ultima dată erai tare micuț, dar găinile alea pe care le alergai nu te-au uitat! Am pus mâncare la pachet, ba chiar am scormonit după niște povești pentru drum...

Și-așa, după o bătaie pe umăr de la tata și o îmbrățișare din partea mamei, am devenit problema altcuiva pentru o lună. La revedere, Chicago, cu minunatele tale televiziuni prin cablu, cu internet și telefonie mobilă. Mi-ar fi plăcut să ne cunoaștem mai bine.

Un lucru a devenit foarte clar în cele douăsprezece ore pe care le-am făcut cu mașina până în Alabama: era ultima dată când mai făceam asta.

LIBRIS

Ultima dată.

We know
books

Să stai într-un spațiu închis cu bunicul era ca și cum ți-ai fi șters lacrimile cu șmirghel. Dureros – ba chiar chinuitor... te făcea să te întrebi cum de păruse vreodată o idee bună.

Ce, credeți că glumesc?

După zece minute de la plecare:

— La vârsta ta, aveam o slujbă cu normă întreagă și deja boxasem în două meciuri pentru titlu.

După trei ore:

— O, iar ți-e foame? Ai adus și bani cu tine, ca să ne oprim să gustăm ceva?

După șase ore:

— Fir-ar, n-ar fi trebuit să mănânc la micul dejun fasolea aia rămasă de ieri.

După opt ore:

— Nu-mi vine să cred că am bătut atâta drum ca să văd un Strong care luptă ca un molău. O moștenești pe bunică-ta. Niciun bărbat din familia Strong nu s-a comportat așa în ring. Îmi aduc aminte...

În fine, ați înțeles cum stă treaba.

Pe când intram în statul Alabama, îmi venea deja să-mi croiesc drum cu unghiile până în portbagaj. Nu știu cum reușea Nana să stea locului, să fredoneze și să tricoteze toată ziua, dar fix asta a făcut. Cadillacul huruia înainte pe o autostradă cu două benzi, ridicând nori de praf și de gaze de eșapament, ca un hârb de rachetă care călătoreea înapoi în timp, dinspre viitor spre un ținut în care nu exista Wi-Fi.

Pe undeva prin Kentucky mi-am pus căștile, dar bateria telefonului mi se descărcase de mult. Însă nu mi le

LIBRIS

We know
books

scoasesem din urechi, ca să nu fiu deranjat. Nana tricota în continuare pe locul pasagerului și bunicul bătea cu un deget în volan, fredonând o melodie pe care numai el o auzea. Totul părea mai mult sau mai puțin calm, cu excepția unui singur lucru.

Jurnalul lui Eddie, care se afla pe banchetă, lângă mine.

Aș fi putut să jur că-l îndesasem sub haine, în geanta de voiaj. Pe care bunicul o pusese în portbagaj. Și totuși era acolo, așteptând să fac ceva ce amânasem după înmormântare. Soarele după-amiezii, ce se ițea uneori de după norii de furtună, făcea ca jurnalul să arate normal, obișnuit. Dar din când în când umbream coperta cu mâna și mă uitam la el ținându-mi respirația. Da, încă strălucea.

„De ce nu-l deschizi, ca să vezi ce-i înăuntru?“ v-ați putea întreba.

Păi, nu era atât de simplu, credeți-mă. Înainte de moartea lui Eddie, pe coperta jurnalului său din piele maro nu era nimic. Acum, pe copertă apăruse un simbol ciudat, care părea cusut acolo, ca razele unui soare care se întindeau la nesfârșit sau ca o floare cu petale lunguiețe. Același simbol era gravat și pe talismanul sculptat din lemn prins cu un șnur de cotorul jurnalului. Șnurul îl mai văzusem – Eddie îl folosea ca să marcheze locul unde rămăsese sau ca să mă lovească cu el peste ceafă –, dar talismanul era nou.

Și mai ciudat era că ornamentul emana aceeași lumină verde. Mă holbasem la caiet în fiecare zi, minute în șir, dar strălucirea aceea mă împiedicase de fiecare dată să-l deschid.

În fond, știam ce conținea. Poveștile pe care Eddie și le notase cu scrisul lui caraghios, cu litere îngroșate, fie

că erau născocirile lui copilărești, fie legendele pe care ni le spunea Nana când eram mici și venea în vizită la noi. John Henry, Păianjenul Anansi, aventurile lui Brer Rabbit – le citisem pe toate. Proiectul nostru de sfârșit de semestru pentru ora de engleză avea să fie o colecție uriașă de povești din copilăria noastră. Eddie se ocupa cu scrisul, iar eu urma să susțin prezentarea orală. Apoi s-a produs accidentul. Consilierul la care mă ducea mama în fiecare miercuri îmi zisese să termin eu de scris, chiar dacă se terminase școala, ca parte a procesului de vindecare și așa mai departe.

(Înainte să spuneți ceva ce-o să regretați, aflați că domnul Richardson e un consilier destul de mișto, ați înțeles? Jucăm *Madden*¹ în timp ce vorbim, ceea ce înseamnă că mă pot concentra pe creșterea punctajului amărâtei lui de echipe, Eagles, în loc să mă fac de râs răspunzând la întrebări. Ajută... puțin. Știe când mi-e greu, ca s-o lase mai moale. Așa că păstrați-vă remarcile de genul: „ce sensibil ești” sau „fi bărbat”. Tonților.)

Ca să nu mă gândesc la jurnalul bântuit, m-am uitat afară să văd cum e vremea. Norii nu s-au împrăștiat nici când am ajuns în Sudul Îndepărtat. Însă în loc să ne bombardeze cu fulgere, ne-au bombardat cu picături mari de ploaie care se izbeau de parbriz ca niște insecte. Totul în jur era trist, așa cum era și viața mea în momentul acela.

Mi-am scos căștile și am oftat. Nana m-a auzit și s-a întors să se uite la mine.

— Ți-e foame, scumpule? m-a întrebat.

— Nu prea.

¹Joc video de fotbal american. (N. tr.)

— Nu, sărut-mâna, a răsunat din față vocea gravă a bunicului. Nanei îi răspunzi cu „Nu, sărut-mâna“, ai înțeles?

— Da.

Bunicul m-a privit în oglinda retrovizoare.

— Adică, da, domnule.

M-a mai țintuit puțin cu privirea, apoi s-a uitat la drum.

— Mă rog, a continuat Nana, întorcându-se și apucându-se din nou de tricotat, indiferent ce ți-a zis bunicul – i-a aruncat acestuia o căutătură urâtă –, să mă anunți când ți se face foame. Mama ta mi-a spus că nu prea mănânci, dar o rezolvăm noi și pe asta. N-ai nimic de scris? Consilierul vrea să te ocupi de asta.

— Băiatul n-are nevoie de niciun consilier, a răbufnit bunicul. Trebuie să muncească. N-are timp să se bosumfle când caii trebuie hrăniți și gardurile trebuie reparate.

— Walter! l-a certat Nana. Are nevoie de...

— Știu eu de ce are nevoie...

Am clătinat din cap și nu i-am mai băgat în seamă. După o zi petrecută cu ei în mașină, mi-am dat seama că așa erau ei. Se certau, râdeau, cântau, se certau din nou și tricotau. În fine, Nana tricota. Dar erau ca fețele aceleiași monede vechi.

Pentru bunicul, totul era legat de muncă. Muncă, muncă și iar muncă.

Te plictisești? Treci la muncă.

Ai terminat cu munca? Stai că mai este.

Simți nevoia să stai de vorbă cu cineva? Evident, asta înseamnă că n-ai muncit destul, așa că știi ceva? Ia mai muncește puțin.

Nana, însă, cânta și fredona atunci când nu vorbea, lucru care nu se întâmpla aproape niciodată, pentru că mereu avea o poveste nouă de spus.